

Επίλογος ως άπολογία

Τὰ τραίνα που φύγαν αγάπες μου πήρανε ποιά μοίρα τις μοίρανε.

Σταύρος Ξαρχάκος - Βαγγέλης Γκούφας

Του συγγραφέα Θ.Π. Ζαφειρίου*

...ὄχι δὲν ἦταν προφητικὸ τὸ τραγούδι, ποὺ γράφτηκε γιὰ χωρισμὸ ζωντανῶν ἀνθρώπων. Προδιαγεγραμμένο ἦταν τὸ ἔγκλημα. Φαινομενικὰ βέβαια δὲν συνδέεται αἰτιωδῶς, φαίνεται μάλιστα καὶ παραλογισμὸς νὰ συσχετίζεται ἓνα μικρὸ πταῖσμα, μία ἀσήμαντη καὶ ἀμφιλεγόμενη ἄλλωστε ἀνορθογραφία μίας λέξης μὲ ἀνθρωποκτονίες.

Ὡστόσο, ἐξ ὄνουχος τὸν λέοντα. Δὲν εἶναι μᾶλλον τυχαῖο ποὺ ἡ (σχεδὸν) καθολικὴ ἀποδοχὴ τῆς λεκτικῆς αὐτῆς «ἀνορθογραφίας» συνοδεύεται καὶ ἀπὸ κούφια λόγια. Καὶ συναντᾶται μὲ τὴν ἐλαφρᾶ τῆ συνειδήσει ἀποδοχὴ πράξεων καὶ παραλείψεων, οἱ ὁποῖες γιγάντωσαν ἓναν λέοντα μὲ πολλὰ κεφάλια (ἓνα μάλιστα μὲ πηλήκιο) καὶ τεράστια νύχια, ποὺ κανεὶς δὲν πρόσεξε ὅταν ἦταν μικρά.

Δὲν ἄργησε καὶ ἡ κούφια ὥρα, ποὺ αὐτὸς ὁ λέων ἐμφανίστηκε. Καὶ στὴν μοιραία κοιλάδα τῶν Τεμπῶν στίς 23:21 τῆς 28ης Φεβρουαρίου 2023 κατεσπάραξε δύο ἀνορθόγραφα τρένα, ἓνα ἐπιβατικὸ καὶ ἓνα ἐμπορικὸ, μαζί μὲ τις ζωὲς μηχανοδηγῶν καὶ ἐπιβατῶν. Καταμετρηθέντων νεκρῶν 57, πλέον τῶν διὰ βίου σακατεμένων καὶ τῶν δι' ἐξαυλώσεως ἀγνοουμένων. Ποὺ πλήρωσαν μὲ τὴν ζωὴ τους τὴν ἀπόλαυσή της, ἀκόμη καὶ μ' ἓναν καφέ, ἓνα ποτό, ἓνα σάντουιτς, στὸ πρῶτο βαγόνι-μπάρ τοῦ ἐπιβατικοῦ. Ζευγάρια φοιτητῶν κι ἀγέννητες ζωές. Πάρα πολλές ζωές. Χαμένες καὶ ὄρφανεμένες. Καὶ μία μία χωριστά. Ὡ γλυκύ μου ἔαρ γλυκύτατόν μου τέκνον ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος; Εἰπώθηκε πῶς ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἦρθε νωρίτερα ἐφέτος.

Μία Τρίτη, λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα. Λίγο πρὶν καὶ τὴν ἐντολὴ "τυπωθῆτω"* αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, στὸ ὁποῖο συμπεριλαμβάνονται καὶ δύο πονήματα μὲ θέματα δύο 42 ἐπίσης μεγάλα (πάντως μικρότερα τοῦ πρόσφατου) σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα τοῦ παρελθόντος (1968 στὸ Δερβένι καὶ 1972 μεταξὺ Ὀρφανῶν-Δοξαρά).

Στὰ θύματα πλέον ἀνήκει καὶ ἡ μόνη σταθερὰ τῆς ζωῆς, ἡ νοσταλγία, ποὺ μᾶς ἀκολουθεῖ ὅσο ἐπιζοῦμε, καὶ ζωντανεύει τὰ δικά μας μακρινὰ φοιτητικὰ χρόνια ἐξ ἀντανεκλάσεως τῶν σημερινῶν, ποὺ οὐσιαστικὰ δολοφονήθηκαν μὲ τὸ προαναγγελθέν ἀπὸ κατὰ συρροὴν μικρότερα ἀτυχήματα δυστυχήματα τελευταῖο Ἀδιανόητο. Αὐτό, ποὺ καὶ γιὰ ὅλους ὅσους ἀγαποῦν τὰ τραίνα, συνιστᾶ τὴν μεγαλύτερη ἴσως μέχρι σήμερα ἠθικὴ στὸ πρόσωπό τους προσβολή. Βαρεῖα ἀμέλεια, ἀλλὰ καὶ βαρεῖα ἀφέλεια.

Ἡ πρώτη εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἓνα φοβερὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα. Ἡ δευτέρῃ ἓνα ἡμιρομαντικὸ βιβλίο περὶ σιδηροδρόμου. Τὸ οὐσιαστικὸ ἀντίβαρο ὅμως στὸ κακὸ στάθηκε ἡ αὐτοθυσία νεαρῶν παιδιῶν, ποὺ ἐπέζησαν καὶ ποῦ, ἀκόμη καὶ πληγωμῆνα, ἀγνοώντας τὸ δικὸ τους ἔνστιχτο ἐπιβίωσης, ἔσωσαν τοὺς συνεπιβάτες τους καὶ ταυτόχρονα τὴν τιμὴ τῶν (ἐλληνικῶν) τραίνων. Ἔτσι «Τὰ τραίνα ταξιδεύουν ἀκόμα». Μὲ ἐπιβάτες τὸ Πένθος καὶ τὴν Ντροπὴ.

Μάρτιος 2023 *

...Ἀλλὰ καὶ πάλι, αὐτὴ ἡ «ἐντολή», μόλις δόθηκε, κατακλύσθηκε ἀπὸ τις πλημμύρες τῆς πολυπαθῆς Θεσσαλίας.

Ἦταν ἡ μνήμη τῆς προϊστορικῆς "Θαλασσίας", ποὺ ἐπέστρεψε γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ (ἀλλὰ τί; τὴν ἴδια τὴν φύση, ἢ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου;). Ἄς εἶναι ἐλαφρὺ τὸ νερὸ ποὺ σκέπασε καὶ τις σιδηροδρομικὲς ράγες. Ἄλλ' ὄχι καὶ τις (ἀνθρώπινες) ἀμαρτίες τους. Παρὰ ταῦτα. Οὐδὲν κακὸν ἀμιγῆς καλοῦ. Ἡ προσωρινὴ διακοπὴ τῶν σιδηροδρομικῶν δρομολογίων τουλάχιστον καθησυχάζει προσωρινὰ καὶ τὸν φόβο τῶν ἀρμοδιῶν καὶ μή, γιὰ καμμιά καινούργια στραβὴ στὴν βάρδιά τους. Παρὰ τὴν ἀλυσιτέλεια τῶν εὐχῶν, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ; Καλὴ βάρδια τὴν ἄλλη φορὰ; Ἦ, ὅπως θὰ λέγαμε καὶ στὸν τυπογράφο, καλοτάξιδη;

Ὀκτώβριος 2023

*Κείμενο ἀπὸ τον ἐπίλογο τοῦ βιβλίου "Ἡ ἀνορθογραφία των τραίνων" τοῦ συγγραφέα Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου